

Villkoren för "La ilaha illallah"

Han visste att nyckeln framför honom passar dörren; med sina egna ögon ser han det tomrum som nyckeln fyller när den förs in, och utan den kan dörren inte passeras och man kan inte nå den andra sidan. Han tar nyckeln, vrider den, men den svarar inte. Förgäves försöker han om och om igen utan resultat, för att till slut upptäcka att hans nyckel är slät och att dess kuggar inte har slipats. Hur ska en nyckel utan kuggar kunna öppna en dörr?

Så är det med tron, och så är det med orden "La ilaha illallah" — de är den säkra nyckeln till paradiset och tillträdet till lyckans boning, övergången från provningarnas och eländets liv till trygghetens och välgångens liv. Detta är vad som är förankrat i de troende själarna som läser i böckernas sidor eller hör från predikanter och förkunnares munnar, de förste och sistes mästars ord — frid vare med honom: *"Den som vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud och att Muhammad är Guds sändebud, för honom har Gud förbjudit elden."* Återberättat av at-Tirmidhi. De stannar vid denna punkt och nöjer sig med att i sin föreställning om frälsning enbart koppla samman uttalet av dessa ord med inträdet i paradiset.

Men sannerligen är saken inte så enkel, och man kan inte nöja sig med enbart uttalet, precis som man inte kan öppna någon dörr med en "rå" nyckel vars kuggar ännu inte har slipats. Nyckeln "La ilaha illallah" har kuggar, som troslärans lärde säger, och dess kuggar är de villkor som

måste uppfyllas hos den som uttalar den. Al-Bukhari återgav att Wahb ibn Munabbih tillfrågades: "Är inte paradiset nyckel 'La ilaha illallah'?" Han svarade: "Jo, men det finns ingen nyckel utan kuggar. Om du kommer med en nyckel som har kuggar öppnar den för dig, annars öppnar den inte."

Dessa villkor kan sammanfattas i följande:

Det första: Kunskap om dess innebörd i negation och bekräftelse

Ty kunskapen om dess innebörd är vad som skyddar människan från att handla i strid med dess krav eller fläcka dess renhet med öppen eller dold avgudadyrkan. Låt oss betrakta betoningen av nödvändigheten av kunskap om detta ord och förståelsen av dess innebörder i den Högstes tal — välsignad och upphöjd vare Han: "*Vet då att det inte finns någon gud utom Gud och be om förlåtelse för din synd*" (Muhammad: 19), och Hans tal — prisad vare Han: "*De som de åkallar i Hans stead har ingen rätt att medla, utom de som vittnar om sanningen och de vet*" (al-Zukhruf: 86). I sin tolkning av den säger al-Tabari: "Gud den Höge har underrättat om att de som polyteisterna dyrkar utom Gud inte har rätten att medla hos Honom för någon, utom de som vittnar om sanningen, och deras vittnesmål om sanningen är: deras bekännelse till Guds enhet, det vill säga: utom de som trodde på Gud, och de vet sanningen om Hans enhet."

Från Othman ibn Affan — må Gud vara nöjd med honom — att Guds sändebud — frid vare med honom — sade: "*Den som dör och vet att det inte finns någon gud utom Gud, går in i paradiset.*" Återberättat av Muslim. Ty vittnesbördet gagnar inte annat än den som känner till dess innebörd i negation och bekräftelse. Och utifrån denna hadith och de föregående verserna har de lärde dragit slutsatsen att det första som är obligatoriskt för människan är att känna Gud, och detta har sammanfattats i en lärds ord:

Det första som är obligatoriskt för tjänarna är att känna den Barmhärtige genom enhetens lära.

Det andra: Visshet som utesluter tvivel

Ty det gagnar inte att uttala detta storslagna ord med tvivel om dess innebörder och vad det betecknar. En trosövertygelse kallas trosövertygelse just för att människan binder sitt hjärta till den med fast övertygelse, och tvivlet strider mot den fasthet som krävs i trons område.

Bland det som tyder på detta villkor är Guds tal: "*De troende är bara de*

som trodde på Gud och Hans sändebud och sedan inte tvivlade och kämpade med sina ägodelar och sina liv i Guds väg — de är de sanna." (al-Hujurat: 15). Och de fick inte beteckningen sanning i sin tro på Gud och Hans sändebud annat än med det nämnda förbehållet: *"och sedan inte tvivlade"* — och tvekan är det tvivel som strider mot visshet. Så var de troendes tillstånd, de som drar nytta av enhetsordets ord, att de inte tvivlade på Guds enhet, inte heller på Hans profets profetskap — frid vare med honom.

Bland haditherna i denna innebörd är Guds sändebuds ord — frid vare med honom: *"Jag vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud och att jag är Guds sändebud — ingen tjänare möter Gud med dessa båda utan att tvivla på dem utan att gå in i paradiset."* Återberättat av Muslim. Och hans ord — frid och välsignelse vare med honom — till Abu Hurayra — må Gud vara nöjd med honom: *"Gå med dessa mina sandaler, och den du möter bakom denna mur som vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud, med hjärtat övertygat om det, ge honom glädjebudet om paradiset."* Återberättat av Muslim. Och vad Ibn Hibban återgav i sin Sahih från Omar ibn al-Khattab — må Gud vara nöjd med honom — upphöjt: *"Jag känner ett ord som ingen tjänare säger i sanning från sitt hjärta och sedan dör på det utan att Gud förbjuder elden för honom: 'La ilaha illallah'."* Och många andra hadither.

Det tredje: Acceptans som utesluter avvisande

Det gagnar inte den som känner till vittnesbördets sanning och vars hjärta är övertygat om dess riktighet, utan att underkasta sitt ansikte åt Gud och lyda det. Ty Iblis — Guds förbannelse vare med honom — tvivlar inte ett ögonblick på Hans — prisad vare Han — enhet och på Hans profeters sanning, men det gagnade honom inte när han vägrade lydning och underkastelse. Likadant sägs om Faraos som vägrade och var arrogant mot att säga sanningen och vittna om den, tills när han mötte döden sade han den i hopp om räddning: *"Tills när drunkning nådde honom sade han: 'Jag tror att det inte finns någon gud utom Den som Israels barn trodde på och jag är av de underkastade.' Nu? Och du har tidigare trotsigt och du var av de korruperade."* (Yunus: 90–91). Och Gud klandrade Quraishs otrogna för att de övergav sanningen av arrogans och förnekelse: *"De var, när det sades till dem 'La ilaha illallah', arroganta och sade 'ska vi verkligen lämna våra gudar för en galen poet?' Men nej, han kom med sanningen och bekräftade sändebuden."* (al-Saffat: 35–37).

Det fjärde: Lydnad som utesluter övergivande, och underkastelse inför detta ords krav, yttre och inre

Det är naturligt att uttalet av "La ilaha illallah" kräver svar på de gudomliga befallningarna och underkastelse inför de gudomliga lagarna, annars har detta ord ingen mening vid övergivande av lydnad. Häri kommer Guds tal: *"Den som underkaster sitt ansikte åt Gud och han är välgörande, han har gripit det fastaste handtaget"* (Luqman: 22). Att underkasta ansiktet är den underkastelse och lydnad som krävs för frälsning — inget invändande mot Guds domar eller lagar och öden. Och detta stämmer överens med Hans — prisad vare Han — ord: *"Nej, vid din Herre, de tror inte tills de gör dig till domare i det som uppstår som tvist mellan dem, sedan inte finner något trångmål i sig mot det du dömt och underkaster sig fullständigt."* (al-Nisa: 65). Och Han dömde dem som icke-troende tills det kom från dem en fullständig underkastelse.

Det femte: Uppriktighet som utesluter lögn

Ty man uttalar inte dessa ord av skrymteri och skryt, eller som ett sätt att bedra de troende. Och detta är vad som gör att vi dömer hycklarnas otrogna, ty de vittnar om sanningens vittnesbörd men på lögnvis, och deras vittnesbörd gagnade dem inte hos Gud, som det framgår i de ärevördiga verserna: *"Och bland människorna finns de som säger 'Vi trodde på Gud och den Yttersta dagen' men de är inte troende. De bedrar Gud och de som trodde och de bedrar inte annat än sig själva och de märker det inte. I deras hjärtan är en sjukdom och Gud ökade deras sjukdom och de har en smärtsam plåga för vad de ljög."* (al-Baqara: 8-10). *"När hycklarna kom till dig sade de: 'Vi vittnar att du sannerligen är Guds sändebud.' Och Gud vet att du sannerligen är Hans sändebud och Gud vittnar att hycklarna sannerligen är lögnare. De tog sina eder som ett skydd och hindrade från Guds väg — sannerligen är vad de brukade göra ont."* (al-Munafiqun: 1-2).

Bland det som tyder på nödvändigheten av detta villkor är hadithen från Muadh ibn Jabal — må Gud vara nöjd med honom — att Guds sändebud — frid vare med honom — sade: *"Det finns ingen som vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud och att Muhammad är Guds sändebud, i sanning från sitt hjärta, utan att Gud förbjuder elden för honom."* Återberättat av al-Bukhari. Ty enbart uttalet utan hjärtats samstämmighet gagnar honom inte.

Det sjätte: Uppriktighet gentemot Gud som utesluter avgudadyrkan

Den uppriktighet som krävs här är att uteslutande tillägna Gud — prisad vare Han — tillbedjan och viljan, och dess motsats är: att sätta något vid Guds sida och att söka med sina handlingar andra än Guds — den Högstes

— ansikte. Det är nödvändigt att rena detta storslagna ord från avgudadyrkans och skrymteriets orenheter som kan skada tron och skada den. Och vi läser i slutet av surat al-Kahf Guds tal: *"Den som hoppas på mötet med sin Herre, låt honom göra rättrådiga gärningar och inte sätta någon vid sin Herres tillbedjan."* (al-Kahf: 110). Och de flesta tolkare nämner i innebörden av Guds tal: *"för att pröva er vem av er som bäst handlar"* (al-Mulk: 2) att det är det mest uppriktiga och mest korrekta.

Och haditherna om detta är många, bland dem: hadithen från Abu Hurayra — må Gud vara nöjd med honom — att Guds sändebud — frid vare med honom — sade: *"Den lyckligaste av människorna med min förbön är den som säger: 'La ilaha illallah', rent från sitt hjärta eller sin själ."* Återberättat av Muslim. Och hadithen från Itban ibn Malik — må Gud vara nöjd med honom — att Profeten — frid vare med honom — sade: *"Gud har förbjudit elden för den som säger 'La ilaha illallah' och söker med det Guds — den Mäktiges och Storslagnes — ansikte."* Återberättat av al-Bukhari. Och liknande hadithen: *"Jag hoppas verkligen att ingen ska dö som vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud, uppriktigt från sitt hjärta, och Gud — den Mäktige och Storslagnes — straffar honom."* Återberättat av al-Bukhari.

Det sjunde: Kärlek som utesluter hat

Och kärleken är en solid grund i enhetsordets ord, vars innebörd är: att Gud — prisad vare Han — och Hans sändebud ska vara kärare för honom än vad annat än dem, och att han ska älska dess folk som handlar enligt dess krav och följer dess villkor, och hata var och en som strider mot det: *"Säg: Om ni älskar Gud, följ mig, Gud ska älska er och förlåta era synder och Gud är Förlåtande och Barmhärtig."* (Al Imran: 31).

Ibn al-Qayyim sade: *"Det tyder på att följandet av sändebudet — frid vare med honom — är kärleken till Gud och Hans sändebud och lydningen av Hans befallning, och det räcker inte för tjänandet tills Gud och Hans sändebud är kärare för tjänaren än vad annat än dem — det ska inte finnas hos honom något kärare än Gud och Hans sändebud. Och när det finns hos honom något kärare än dem är detta avgudadyrkan som Gud aldrig förlåter sin ägare, och Gud vägleder honom inte."*

Och vi finner sambandet tydligt mellan kärleksfrågan och enhetsordets ord, i hadithen från Abu Razin al-Aqili — må Gud vara nöjd med honom — att han sade: *"O Guds sändebud, vad är tron?"* Och han — frid och välsignelse vare med honom — sade: *"Att du vittnar om att det inte finns någon gud utom Gud, ensam utan medhjälpare, och att Muhammad är*

Hans tjänare och sändebud, och att Gud och Hans sändebud ska vara kärare för dig än vad annat än dem." Återberättat av Ahmad.

Det åttonde: Otro mot avgudarna

Vittnesbördet är inte giltigt om det inte innefattar otro mot allt som dyrkas utom Gud. Och det gagnar ingen som inte i sitt inre anser att den som satt någon vid Guds sida är otrogen. Vi finner detta tydligt i Guds tal: *"Den som förnekar avgudarna och tror på Gud, han har gripit det fastaste handtaget, utan separation."* (al-Baqara: 256). Och Hans — prisad vare Han — ord: *"Och Vi sände sannerligen i varje samfund ett sändebud: 'Dyrka Gud och avhåll er från avgudarna.'"* (al-Nahl: 36). Och Hans ord — frid vare med honom: *"Den som säger 'La ilaha illallah' och förnekar vad som dyrkas utom Gud, hans egendom och blod är förbjudna och hans beräkning överlåts till Gud."* Återberättat av Muslim. Och förbudet mot egendom och blod är i grunden för muslimerna, och det tyder på nödvändigheten av att ta avstånd från avgudadyrkan och dess folk.

Det nionde: Att dö på detta ord

Frågan om kontinuitet och fasthet vid principen är ytterst tydlig. Oavsett den troendes tillstånd och dyrkan kommer han inte att ha någon nytta av sin tro om han inte förblir vid detta ord tills sin död — då drar han nytta av det. Men om hans avslutning är avgudadyrkan och han dör på det, har han förlorat denna världen och nästa, och hans tro och rättrådiga gärningar har inte gagnat honom något. Gud den Höge sade: *"Den av er som avfaller från sin religion och dör som otrogen — deras gärningar är förgäves i denna världen och nästa, och de är eldens folk, de är däri evigt."* (al-Baqara: 217).

Och därför kom varningen till de troende om faran med att till slut vika tillbaka och dra sig, ty han — frid vare med honom — sade: *"Vid Den i vars hand min själ är, en av er handlar med paradisfolkets gärningar tills det bara är en armlängd mellan honom och det, sedan hinner Skriften upp honom och han handlar med eldens folks gärningar och går in i den. Och en av er handlar med eldens folks gärningar tills det bara är en armlängd mellan honom och den, sedan hinner Skriften upp honom och han handlar med paradisfolkets gärningar och går in i det."* Återberättat av al-Bukhari.

Dessa är de nio villkoren som alla bör bevara och handla efter dem tillsammans. De måste alla vara samlade för att frälsning och välgång ska uppnås. Vi ber Gud den Höge att göra oss till dem som uppnådde enhetsläran och därmed förtjänade paradiset.